

Η ΑΛΙΚΗ ΣΤΗ ΧΩΡΑ ΤΩΝ ΘΑΥΜΑΤΩΝ

Θεατρική διασκευή: Δημήτρης Αδάμης

Εικονογράφηση: Νίκος Κουμαριάς

Έκδοση πρώτη: Οκτώβριος 2016

ISBN: 978-960-9550-85-7

© 2016 Δημήτρης Αδάμης
& Εκδόσεις ΕΝ ΠΛΩ
Κολοκοτρώνη 49, Αθήνα
Τηλ.: 210 32 26 343 - Fax: 210 32 21 238
www.enploeditions.gr
info@enploeditions.gr
www.facebook.com/enploeditions.gr

Φωτοστοιχειοδεσία-Διαχωρισμοί-Εκτύπωση:
Γραφικές Τέχνες «Λυχνία Α.Ε.»
Ανδραβίδας 7, Χαμόμηλο Αχαρνάι
Τηλ.: 210 34 10 436

Το CD διατίθεται δωρεάν με το βιβλίο και δεν πωλείται ξεχωριστά

ΛΙΟΥΙΣ ΚΑΡΟΛ

Η Αλίκη
στη Χώρα
των Θαυμάτων

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΔΙΑΣΚΕΥΗ
ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΑΔΑΜΗΣ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ
ΝΙΚΟΣ ΚΟΥΜΑΡΙΑΣ

Έν πλω

Βρισκόμαστε στην Αγγλία. Στις όχθες μιας μικρής λίμνης, ένα πρωινό, σαν όλα τα άλλα, δύο κορίτσια, η Αλίκη και η αδερφή της περνούν τον καιρό τους. Για την ακρίβεια, η αδερφή της Αλίκης διαβάζει το βιβλίο της και η Αλίκη βαριέται... Σχεδόν νυστάζει.

Αλίκη: Τι διαβάζεις τόσο ώρα, δεν βαρέθηκες;

Αδερφή: Γιατί να βαρεθώ; Διαβάζω το βιβλίο μου.

Αλίκη: Μα δεν έχει ούτε διαλόγους, ούτε ζωγραφιές... άρα βαρετό.

Αδερφή: Δεν είναι καθόλου βαρετό. Εσύ όμως με ενοχλείς με τη φλυαρία σου. Θα κάτσω πιο κει, στην όχθη... και μην με ακολουθήσεις. Ησυχία!

Η Αλίκη έμεινε μόνη για λίγο και πάνω που άρχισαν να βαραίνουν τα βλέφαρά της και ένας γλυκός ύπνος να την πλησιάζει, άκουσε μια φωνή...

Κούνελλος: Ωχ, όχι, θ' αργήσω..., θ' αργήσω!

Νόμιζε πως της φάνηκε και ξεκίνησε να φτιάχνει, χωρίς επιτυχία, ένα στεφάνι από μαργαρίτες. Εκείνη τη στιγμή άκουσε βήματα και διέκρινε ξεκάθαρα έναν Κούνελλο που κρατούσε ένα ρολόι τσέπης και μονολογούσε καθώς περπατούσε βιαστικά:

Κούνελλος: Ωχ, όχι, άργησα... άργησα!

Η Αλίκη θέλησε να του μιλήσει.

Αλίκη: Έι, εσύ! Στάσου, περίμενε!

Ο Κούνελλος συνέχισε να τρέχει ώσπου χώθηκε στην κουνελότρυπά του στη ρίζα ενός τεράστιου δέντρου. Η Αλίκη τον ακολούθησε...

Αλίκη: Κύριε Κούνελλε..., κύριε Κούνελλε... Ααα! Πέφτωωωω!

Η Αλίκη άρχισε να κατακυλιά μέσα στην κουνελότρυπα... Καθώς έπεφτε διάφορα αντικείμενα εμφανίζονταν στο πλάι της σαν να τα παρακολουθούσε όλα σε αργή κίνηση. Βιβλία, χάρτες, πίνακες ζωγραφικής, ένα βάζο μαρμελάδα πορτοκάλι.

Αλίκη: Πού πάω; Θα φτάσω στην άλλη άκρη της γης; Και ποιους θα συναντήσω εκεί; Δε θα κάνω ερωτήσεις... σίγουρα θα έχει επιγραφές!

Κάποια στιγμή έφτασε στον πάτο της κουνελότρυπας. Ο Κούνελος έκανε την εμφάνισή του.

Κούνελος: Μα τα αυτιά και τα μουστάκια μου... είναι αργά, πολύ αργά!

Αλίκη: Κύριε, σταθείτε... κύριε!

Η Αλίκη ακολούθησε τον Κούνελο και τώρα γύρω της υπάρχουν κλειστές πόρτες...

Αλίκη: Ωχ, από πού να πάω;

Ένα κλειδί αιωρείται στον αέρα. Η Αλίκη το παίρνει... προσπαθεί να ανοίξει τις πόρτες, καμιά όμως δεν ανοίγει. Πίσω από μια κουρτίνα υπάρχει μια πορτούλα τόσο da μικρή, που το κλειδί ταιριάζει απόλυτα. Ανοίγει την πορτούλα και τότε ξεχύνονται υπέροχα χρώματα και μουσικές.

Αλίκη: Τι όμορφο μέρος! Πώς θα πάω εκεί όμως; Μόνο το κεφάλι μου χωράει από εδώ.

Απογοητευμένη κλείνει το πορτάκι και τότε ένα μπουκαλάκι που γράφει «ΠΙΕΣ ΜΕ» δείχνει να στέκεται στον αέρα.

Η φωνή μέσα από το μπουκάλι: Πιες με!

Αλίκη: Πώς βρέθηκε αυτό εδώ; Στοίχημα πως δεν ήταν εδώ πριν...

Φωνή: Πιες με!

Αλίκη: Κι αν είσαι δηλητήριο;

Φωνή: Όχι!

Η Αλίκη αποφασίζει να πιει από το μπουκάλι...

Αλίκη: Τι, τι μου συμβαίνει... μικραίνω, κλείνω σαν τηλεσκόπιο...

Τώρα οι πόρτες είναι ψηλές, πολύ ψηλές και το πορτάκι στο ύψος της. Πάει προς τα εκεί, αηλιά...

Αλίκη: Αχ, όχι! Ξέχασα να πάρω μαζί μου το κλειδί. Αχααχ! Ντροπή μου, ντροπή μου να κλαίω σαν μικρό παιδί.

Το κλειδί είναι ψηλά! Αλλά ένα κουτάκι εμφανίζεται στον αέρα...